

MOTÝLIE NEBO

V ďalekej krajine, na krásnej lúke posiatej pestrofarebnými kvetmi, ohradenej vysokými štíhlymi stromami, kde si všetky zvieratá žili šťastne a spokojne, kde vetrík každý deň uspával obyvateľov lúky svojimi tichými uspávkami, som žil ja, motýľ. Žil som si dobre. Každé ráno som vyletel z púčika modrého zvončeka, umyl sa rosou a už som uháňal pozbierať peľ z kvietkov. Kvietky ma už čakali, červený mak mi daroval milú rozprávku, šalvia mi dala krásnu pieseň a ostatné ma vždy potešili svojimi príbehmi a peknými slovami. Kým svietilo slnko, zbieral som peľ, keď zapadlo, pobral som sa do svojho púčika a sladko som zaspal. Toto sa opakovalo každý deň od môjho vyliahnutia z kukly.

Každým dňom ma táto práca čoraz viac nudila. Bola jednotvárna, len lietať z kvetu na kvet a počúvať už mnohokrát vypočuté príbehy. Vetrík spieval stále tú istú pieseň, ktorú som poznal už naspamäť, len niektoré kvety sa sťažovali, lebo sa trocha ochladilo a ich farbisté okvetné lístky poštipal prvý mrázik. Keď som zbieral peľ z voňavého rozmarínu, začul som na oblohe škrekot a trepot krídel. Pozrel som sa hore a presne nad mojou hlavou letel krdel' prekrásnych vtákov. Boli biele, veľké a pohybovali sa ladne, ako ľahké pierko letiace vo vetre. Bol to nádherný pohľad, nikdy naň nezabudnem. Vtedy akoby všetko okolo mňa stíchlo, nevnímal som ani šum vetra, ani omamnú vôňu kvetov. Vnímal som len tie krásne biele vtáky na oblohe, ktoré sa v slnečných lúčoch trblietali. Trvalo to len nejaký okamih, ale bol to najdlhší okamih v mojom krátkom živote. Keď mi vtáky zmizli z dohľadu, akoby som sa zobudil z dlhého sna. Všetko okolo mňa sa dalo znova do pohybu, vietor spieval rovnakú pieseň, kvety sa znova začali sťažovať, a ja som radšej opäť odletel do svojho púčika.

V jeden krásny slnečný deň som sa rozhodol, že chcem lietať tak vysoko ako tie biele vtáky. Chcel som ich vidieť ešte raz. Chcel som urobiť niečo, čo neurobil žiadny iný motýľ predo mnou. Chcel som doletieť až do neba.

A tak som opustil svoj milovaný púčik, svojich priateľov a svoju krásnu lúku. Vzlietol som hore a mieril som stále vyššie a vyššie.

Pred sebou som videl len modrú oblohu. Letel som stále vyššie, až som v diaľke uvidel hnedého vtáčika s pruhovanými hnedkastými krídlami a tmavým zobákom. Milo sa na mňa pozrel a povedal: „Ahoj! Čo robíš tak vysoko nad zemou? Veď ty si predsa motýľ.“

Odvetil som mu: „Chcem doletieť až do neba. Zatiaľ letím len krátko, ale som cieľavedomý a o chvíľu tam budem.“

Hnedý vtáčik sa na mňa začudovane pozrel. „Do neba? Motýlik s takými jemnými a krehkými krídelkami? Vráť sa radšej domov!“

Nenechal som sa odradiť: „Ešte žiadny iný motýľ predo mnou sa nedostal do neba, ja to chcem skúsiť.“

„A čo ak sa ti cestou zlomí krídelko, čo ak už nebudeš vládať, alebo ťa ... ? Čo potom?“

Usmial som sa: „Moja túžba je silnejšia ako všetky nebezpečenstvá.“

Vtáčik mi naďalej vravel o všelijakých výstrahách, nebezpečenstvách, dokonca mi porozprával, ako ho skoro chytil do pazúrov jastrab, keď vyletel veľmi vysoko. Lenže ja som ho vôbec nepočúval. Uháňaný myšlienkou, že uvidím nebo, som ešte silnejšie zatrepotal krídelkami. Vlastne som ani nevedel, ako nebo vyzerá.

Kým som si tak letel, predstavoval som si nebo ako nádhernú krajinu, ktorá leží na oblakoch, rastú tam pestrofarebné kvety, vysoké stromy, v ktorých bývajú vtáky. Všade sú lúky, kde-tu počuť žbinkot potôčika, ktorý spieva úplne inú pieseň ako chladný vietor. Na lúkach žijú zvieratá, poletujú včielky, osy, ale aj motýle rôznych tvarov a farieb. Vtáčiky si pospevujú šťastné pesničky, motýle si pochutnávajú na peli kvetov a včely sa s nimi hrajú. Slnko tam žiari striebřistými lúčmi a žaby v noci rozprávajú rozprávky na dobrú noc. Je tam všetkého dostatok, nikomu nič nechýba. Rybky v krištáľovo čistom potôčiku, ktorý nemá koniec, si šťastne plávajú v pokojných vlnkách. Zo zeme sa dá dotknúť hviezd, a tie hviezdy svietia, pretože všade je pokoj a radosť. To bolo moje nebo.

Už prešlo veľa času od môjho odletu z domu, no ja som sa nevzdával a letel som stále vyššie. Zrazu niečo okolo mňa rýchlo preletelo. A potom znova a znova. Obzrel som sa dozadu. Za mnou letelo asi tucet veľkých vtákov. Čierne vtáky leteli veľmi rýchlo, akoby ich niečo naháňalo. V ich čiernych očiach ako uhoľ som videl strach. Všetky hlasno šiekali. Bol to hrozný škrekot. Niektoré zase okolo mňa preleteli. A vtom som uvidel ich prenasledovateľa. Bol to obrovský vták, asi trikrát väčší ako ony. Hnedé perie, ostrý zobák a strašné pazúry. V očiach mal nebezpečný, ba priam hrozivý výraz. Blížil sa k čiernym vtákom veľmi rýchlo, už sa chcel natiahnuť pazúrami na to úbohé zviera, lenže čierny vták zrazu prestal mávať krídlami a začal ladne padať smerom dole. Veľký vták to vôbec nečakal, ale pustil sa za ním a zrazu ostala po nich len bodka. Ostatné vtáky za silného škrekotu preleteli okolo mňa. Keď som toto zvláštne divadlo dopozeral, spomenul som si na svoje nebo. Pomyslel som si, či ma nečaká v tom nebi niečo také hrozné a nebezpečné, ako so pravé videl. Moje malé krídla ma už začali trocha bolieť, ale nevšimol som si to. Letel som stále vyššie.

Čím som bol vyššie, tým mi bolo chladnejšie a vzduch bol redší. Dýchal som stále prerývanejšie a okolo mňa nepreletel ani vtáčik-letáčik. Pozriem sa navôkol, všade samé bielučké a ľahulinké oblaky. Všetci tam dole tomuto miestu hovoria nebo.

„Ved' už si v nebi!“ radostne som vykrikol, no zrazu som sa zamyslel. Ak je toto nebo, ktoré som si predstavoval, tak kde sú lúky, stromy a zvieratá? Kde je tá radosť, ktorá mi celou cestou do neba zohrievala srdce. Kde je žblnkajúci potôčik a šťastné rybky? Porozhliadol som sa okolo seba. Všade boli len samé oblaky. Lenže niečo hlboko v srdci mi našepkávalo, že toto nie je to „pravé“ nebo. To, ktoré som si vysníval. Určite mám letieť ešte vyššie. Krídla mi už od zimy trocha zamrzali, ale ja som chcel len jediné. Chcel som doletieť až do neba. A tak som ešte raz silnejšie zatrepotal krídlami, ktoré sa mi zdali ťažšie ako zvyčajne. Poháňaný myšlienkou, že možno o chvíľu konečne uvidím moje vysnívané nebo, som ani nevnímal bolesť v krídlach a v celom tele. Nevnímal som hlad, strach, dokonca ani to, že som už nevládal dýchať. Sekundy mi pripadali dlhé ako hodiny, čas sa úplne spomalil. Už som si myslel, že nebo vlastne nie je, no zrazu som ho uvidel. Moje nebo.

Čas akoby zastal. Nemohol som uveriť vlastným očiam. Všade okolo mňa boli žiarivé hviezdy. Lietali a vznášali sa okolo, slnko sa mi zdalo oproti ostatným hviezdám menšie a mesiac sa skôr podobal guľke vznášajúcej sa voľne po nebi. Keď som sa pozrel pod seba, videl som zem, odkiaľ som prišiel. Bola to tiež veľká guľa, akých tu bolo neúrekom, ale ako jediná mala modro-zelené sfarbenie.

A vtom sa čas dal znova do pohybu. Moje malé pľúca praskli od toľkej radosti a moje hrejivé srdiečko mi puklo od šťastia. Moje drobné krídla, úplne zoslabnuté, za rozložili na prach a tichý vánok ich zavial do ďaleka. Ale ja som vedel, že sa na mňa nikdy nezabudne. Vedel som, že vtáky, ktoré som cestou do neba videl, budú o mne rozprávať príbehy, že sa o mne dozvedia aj zvieratá na mojej milovanej lúke. Veril som tomu.

V tom tichu, keď som pomaly zaspával sladkým spánkom, mi môj milovaný vetrik zaspieval poslednú pieseň. Ale táto sa mi zdala úplne iná. A tak som spokojný zavrel oči.

Žofia Slováková, 15 r.,
II. kategória

ZŠ P. Kellnera Hostinského, R. Sobota

1. miesto